

عنوان مقاله:

لزوم بکارگیری کشت مخلوط و خاک ورزی حفاظتی در توسعه کشاورزی پایدار

محل انتشار:

همایش بین المللی پژوهش های کاربردی در کشاورزی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

عبدالواحد هودیانی مهر - کارشناس ارشد آگرواکولوژی

مهدی دهمرده - استادیار گروه زراعت دانشگاه زابل

عیسی خمیری - دانشیار گروه زراعت دانشگاه زابل

محمدرضا اصغری پورچمن - دانشگاه زابل، دانشکده کشاورزی

خلاصه مقاله:

با وجود اینکه سیستم های کشت مخلوط از زمانهای قبل به عنوان کشت سنتی رواج داشته است، امروز نیز مورد توجه محققان زیادی قرار گرفته است (Ghanbari, 2000). امروزه در اکثر نقاط ایران تک کشتیرایج می باشد. این امر باعث کاهش تنوع گیاهان زراعی، کاهش حاصلخیزی خاک، افزایش بیماری ها و آفات شده، ریسک اقتصادی را افزایش داده و در نتیجه باعث کاهش پایداری می شود (Waniet al., 1995, Bagayoko et al., 2000, Beurlin.). طراحی و در مرحله بعد، مدیریت یک بوم نظام در کشاورزی پایدار مستلزم ایجاد تغییراتی در نظام های رایج کشاورزی است. این تغییرات شامل افزایش کارایی مصرف نهاده ها، جایگزینی نهاده های تجدیدناپذیر و زیانبار با نهاده ها و عملیات بوم سازگار و در نهایت طراحی مجدد نظام های کشاورزی بر اساس اصل بوم شناختی می باشد. کشت مخلوط یکی از مولفه های کشاورزی پایدار محسوب می گردد، که بخشهای برنامه تناوب زراعی در طراحی کشت بوم های پایدار است، ضمن افزایش تنوع بوم شناختی و اقتصادی، باعث افزایش عملکرد واحد سطح، افزایش ثبات نظام و تغذیه مطلوبتر انسان و دام می شود (Zhang and Li, 2003). کشت مخلوط، کشت همزمان دو یا چند محصول در یک مزرعه است که در بسیاری از مناطق دنیا انجام می گردد. کشت مخلوط در مناطق اقلیم های مختلف توانسته است عملکرد کل را در واحد سطح در مقایسه با تک کشتی افزایش دهد. این سیستم علاوه بر حفظ تعادل اکولوژیک و ثبات سیستم، اهداف متفاوتی را دنبال می کند (جوانشیر و همکاران، 1379).

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/415028>

